

## Duvikov priesmyk (#1)

Príspevok pridal Koladz  
Nedeľa, 15 apríl 2007

Duvikov priesmyk je malé mesto uhnieszené v jednom z niekoľkých údolí Stormhornských hôr. Je pomenované po horskom priesmyku na začiatku ktorého vyrástlo. Už dlho bolo zastávkou pre povesť a dobrodruhov hľadajúcich odpočinok, pre unavené nohy a možnosť utopiť bolestivé spomienky za jeho bránami. Taktiež si získalo pozornosť ako potenciálna sila na poli obchodu z dôvodu objavenia rozsiahleho ložiska striebra v neďalekých vrchoch. Počas posledných troch rokov muži Duvikového priesmyku kopali v zemi hľadajúc bohatstvo. Obyvatelia susedných dedín prichádzali do mesta pridať sa k baníkom v nádeji na získanie svojho podielu. Nádeje sa zmenili v zúfalstvo s objavením zákernej choroby lokálne nazvanej „Horiaca nemoc“, kvôli vysokým horúčkam ktoré ju sprevádzali spolu s intenzívnou bolesťou svalov, škriabanie a sucho v hrdle, sťažené dýchanie, únava, končacie až smrťou.

Rozšírila sa veľmi nenápadne medzi baníkmi vracajúcimi sa domov za súmraku sťažujúcimi sa na záplavy horúčavy a neuveriteľný smäd. Krátko nato bol zdecimovaný mestský dobytok a úroda začala vädnuť. Rada starších Duvikového priesmyku vyhlásila, že voda v studni bola nakazená neznámou chorobou ale táto sa už medzičasom rozšírila hlavne medzi mladými a slabými obyvateľmi. Ďo situáciu ešte viac zhoršilo bolo, že niekoľko posledných mužov dostatočne silných pre dolovanie striebornej rudy z bane sa už niekoľko týždňov nevrátilo z hôr a nie sú o nich žiadne správy.

Po prашnej ceste zovretej štítmi hôr, ponorenej na dne Duvikového údolia putovala skupinka postáv. Náhoda zvedla dohromady kroky polo orka Goga, hobita Zjaeca, trpaslíka Benedikta, ěloveka Isu a jeho malého oslíka ktorý sa ako spoiatku osamotení pútnici stretli postupne práve na tejto dlhej ceste a rozhodli sa putovať spolu sesti aby prekonali otupenosť samoty a zároveň pre väčšiu istotu a bezpečnosť pred nástrahami ciest ktorú skupina poskytuje. Táto netradične zložená skupina prešla bránami mesta Duvikov priesmyk kde ich víťalo netradičné ticho a len veľmi málo ľudí bolo vidieť pohybujúc sa vonku. Ich kroky viedli k najbližšiemu domu označeného vývesnou tabuľkou hostinca. Vnútrajšok takmer zival prázdnotou a len veľmi málo návštevníkov sedelo za stolmi. Potom, ě sa usadili a od barmana si za svoje nevelké úspory objednali skromnú večeru a pivo za neobvykle vysokú cenu povyzvedali sa na príčinu takej drahoty a pokoja v meste. Barman im objasnil situáciu za posledných pár mesiacov, šíriacu sa nákazu, nedostatok vody a jedla a nezvestní baníci. Zároveň sa spýtal ě by mali záujem chvíľku sa zdržať a porozprávať sa so starostom ktorý si priľ stretnúť sa s každým schopne vyzerajúcimi návštevníkmi. Po chvíľke uvažovania, ě mesto radšej rýchlo neopustiť a vyhnúť sa tak možnosti náказы sa predsa len rozhodli počkať. Dopomohol k tomu dozaista aj hostinského prísľub ěistých izieb v ktorých už dlho nik nespál a blížiac sa noc. Hostinský teda nechal jedného z miestnych hosťov zavolať starostu, ktorý sa objavil zakrátko vo dverách. Starosta sa predstavil ako Cristofar Sendars, obšírne zopakoval to, ěo už vedeli od hostinského a pridal zopár detailov. Keľ rozprávanie skoněil, požiadal skupinu o pomoc pri objasnení osudu nezvestných baníkov, keďže mesto ěo už nemá žiadnych súcich mužov ktorých môže vyslať na túto úlohu. Nesľúbil ani žiadnu konkrétnu odmenu s ohľadom na súčasnú neveselú situáciu. Ažké to rozhodnutie pre dobrodruhov s prázdny mešcom, avšak pri opise mizérie ktorá padla na mesto sa jednohlasne rozhodli pomôcť aspoň touto malou službou. Ráno skupina vyrazila popísanou cestou, stúpajúcou medzi skalami do hôr. Slnko sa už chýľilo k vrcholkom hôr a do súmraku neostávalo veľa ěasu, keď dobrodruhovia dorazili k ústiu bane.

Chladný vietor vial od veľovitých vrcholkov Stormhornských hôr. Zem pokrytá vrstvou námrazy pred baňou bola pokrytá baníckym náradím, kamennou sutinou a zopár prevrátenými vozíkmi. Žiadne svetlo nevychádzalo z tunela pred nimi, vyhorené fakle boli pohodené po podlahe a ich držiaky vytrhnuté zo stien. Za nimi sa hrboľatá cesta kľukatila dolu do údolia. Okrem občasného tichého hvizdu vetra vládlo malej ěistine v horách úplne ticho. Isa priviazal svojho oslíka neďaleko ústia a družina sa pripravila na vstup do zlovestného temného otvoru. Batohy boli upevnené, zbrane tasené a prekontrolované a Zjaec vytiahol a zapálil svoj mosadzný lampáš. Tunel bol dostatočne široký a tak šiel Gogo spolu s Benediktom bok po boku prvý. Ich zrak privyknutý na temnotu podzemia im umožňoval vidieť aj v úplnej tme. Tesne nasledovaný Zjaecom a Isom vstúpili dovnútra. Cestou si všimli, že podporné trámy tunela sú dosekané a na podlahe sa občas nachádza škvrna zaschnutej krvi ako by sa tu bojovalo. Po približne 40tich metroch sa chodba rozšírila do malej komory štvorcového pôdorysu. Dominovali jej dva prevrátené ťažobné vozíky. Po zemi sa veľali roztrúsené kúsky striebornej rudy a bližší prieskum odhalil zaschnutú krv postriekanú po stenách. Z miestnosti viedli dva ěalšie tunely, jeden po pravej, druhý po ľavej strane. Pravá chodba mierne klesala do hĺbín. Po krátkom dohadovaní sa o smere medzi Benediktom ktorého trpasľie inštinkty viedli do pravej chodby a ostatkom skupiny nakoniec všetci pobrali veľavo. Chodba koněila ani nie po desiatich metroch a ústila do väčšej miestnosti so štyrmi dlhými drevenými stolmi a ľavicami. Po stoloch boli rozhádzané drevené misky a v rohu miestnosti stál na ohnisku kotlík. Tu sa družina stretla po prvýkrát s nepriateľskými stvoreniami, zodpovednými za masaker baníkov. Skupina deviatich koboldov vykazujúcich známky náказы oddychovala

a podriemavala rozmiestnená po miestnosti. Malé jašterovité stvorenia ozbrojené krátkymi oštepami a kde tu ťahákmi kušami si ich zatiaľ nevšimli hlavne vďaka opatrnosti s ktorou dobrodruhovia postupovali.

Títo neváhali a vyrazili okamžite do útoku využívajúc cenný moment prekvapenia. Ťažký Gogov meč a Benediktovo bojové kladivo nekompromisne drtili chabý odpor zaskočených koboldov a streľba zo Zjaecovej kuše a Isovhov luku taktiež značne riedila rady malých škrekáčových stvorení. Po chvíli bolo po boji, koboldi boli mŕtvy a družina utáhla len pár škrabancov. Z miestnosti viedli ďalšie dvere v jej vzdialenej stene avšak boli zamknuté. Zjaec sa chvíľu venoval zámku, ktorý po krátkej chvíli uspokojivo cvakol a dvere sa otvorili. Družina vstúpila do dlhej úzkej miestnosti s regálmi po bokoch, vrecami a sudmi na jej konci. Na regáloch s považovali zvyšky zásob a podivné zvuky sa niesli z kopy vriec a sudov na konci miestnosti. Isa otvoril jeden zo sudov z ktorého sa okamžite vyvalil s pišťaním kadekrýs, veko na susednom sude sa nadvihlo tiež a ďalšie vyrušené krysy vyliezali von aby napádali dobrodruhov. Spoza kopy vriec zvíriac múňeny prach vyskočilo lasicovité stvorenie, avšak oveľa väčších rozmerov. Zatiaľ čo krysy aj napriek ich veľkému množstvu svojimi malými zubami nespôsobili nikomu vážnejší problém a hynuli pod zbraňami a topánkami dobrodruhov, zúrivo lasica sa ukázala ako tuhý oriešok, jej prekvapivý útok, mimoriadna obratnosť a nezvyčajná veľkosť spôsobili veľké problémy a niektorí členovia družiny utrpeli pomerne vážne zranenia než nakoniec podľahla ich zbraňam.

Po boji sa Isa pustil do prehľadávania miestnosti a pošastilo sa mu vo falošnom dne jedného zo sudov nájsť zopár cenností ako zlatý náhrdelník, zopár menších polodrahokamov, niekto zlatiek a malej fľaštičky s érou tekutinou. Ihneď sa rozhodol s korisťou podeliť, čo sa však nepáčilo Benediktovi, ktorý trval na rýchlych postupe bez zdržiavania. Tento názorový rozdiel vyústil až do menšej hádky a Benedikt sa vybral naspäť do prvej miestnosti a druhou chodbou ďalej do hĺbín sám, zatiaľ čo si ostatok družiny delil svoju prvú korisť. Zrejme rozrušenie z predchádzajúcej výmeny názorov spôsobilo, že aj napriek jeho trpasličím zmyslom Benedikt nepostrehol jednoduché kamenné prepadisko, ktoré sa pod ním otvorilo a on sa prepadol do jamy. Na jeho šťastie jama nebola príliš hlboká a bola prázdna, avšak hlboká dosť na to aby sa z nej bez pomoci nemohol dostať. Benedikt sa preto usadil v jame a ticho čakal čo sa bude diať. Zatiaľ čo ostatní dohodli na rozdelení cenností a vydali taktiež tým istým smerom ako predtým Benedikt. Počúhky si všimli odkrytú jamu prepadliska do ktorého posvietili a pomocou lana odtiaľ vytiahli zaryto mlčiaceho trpaslíka. Počas tejto malej záchranej operácie však ich opatrnosť poškodila a boli zaskočení dvojicou koboldov o poznanie väčších ako ich druhovia predtým. Po zdolaní tejto hliadky nadobudol počet zranení dobrodruhov úctyhodný počet a preto sa rozhodli pre taktický ústup pred ústie dolu. Gogo sa dobrovoľne rozhodol vyskúšať účinok obsahu nájdenej fľaštičky a vypil jej obsah. Náhle zmizol ostatným pred očami. Najprv si nič zvláštne necítil ale keď videl zaskočené pohľady svojich druhov pozrel sa na seba a hlasito vyjadril svoje zaľudovanie. To zlomilo účinok tekutiny a bol znovu viditeľný ako obvykle. "Prípravok neviditeľnosti, škoda že nemáme ďalší" usúdili svorne Benedikt, Zjaec a Isa. "uuh" usúdil Gogo. Potom ošetrili svoje zranenia, doplnili energiu zo svojich zásob a najviac zranený si doprial veľký spánok zatiaľ čo sa Isa staral o ich rany a strážil provizórny tábor. Tesne nad ránom sa po zobudení pomodlil Benedikt k Moradinovi a svojimi modlitbami zážračne vyliečil najväčšie rany svoje a svojich druhov.

Za svitania nastal čas na druhý pokus o prienik do podzemia bane. Dobrodruhovia prešli známou chodbou, obišli stále otvorené prepadisko a po krátkom úseku vyšli z chodby do veľkej jaskyne.

Jaskyňa sa tiahla do výšky aspoň 30 metrov, slabo žiariace modrozelené lišajníky sa šplhali po drsnej stene a zo zeme sa týčili stalagmity veľkosti človeka. Luminiscencia lišajníkov občasne osvietila malé strieborné žilky na ľavom boku jaskyne. V tejto stene sa vo výške približne 6 metrov rysovala veľká diera od kraja ktorej viselo k zemi niekto lán. V chodbe oproti pokračoval tunel. Vzduch bol chladný a vlhký.

Ako družina prechádzala jaskyňou mihli sa v diere nad zemou nejasné siluety ozval sa pišťavý výkrik nasledovaný tuctom šípok ktoré našťastie minuli a zacvendžali na kamennej podlahe. Všetci hneď duchapritomne zaujali postavenie za krytom zo stalagmitov. Po krátkom zorientovaní skupinový strelci opätovne paľbu kryjú Goga s Benediktom, ktorý sa hnali k lanám a pešali po nich šplhať nahor do výklenku. Zjaecovi sa medzitým podarilo zasiahnúť jedného z koboldov snažiaceho sa prerezať jedno z lán a zrútil sa dole. To už však bol Gogo a krátko po ňom i Benedikt hore a vyrovnávali sa so zostatkom koboldov na okraji. Výklenok bol však hlbší a ďalší koboldi sa pridali do boja. Nemajúc už žiaden istý cieľ Zjaec aj Isa nasledovali bojujúcu dvojicu nahor do výklenku. Bledý žiariaci lúč energie z ktorého sálal chlad len o vlások minul Goga. Kobold držiaci krátky oštep doteraz nepovšimnutý v bojovej vrave stojaci neďaleko po druhý krát zdvihol veľkú ruku. Svoju zamýšľanú nečistú akciu však už nedokončil a bol nútený brániť svoj život pod údermi zbraní dobrodruhov. V tomto svojom snažení však neuspel a Gogov meč ukončil jeho biednu existenciu. Po zdolaní posledného z koboldov Isa prehľadal ich telá a našiel niekto zlatiek ktoré tento krát bez Benediktových protestov rozdelil. Následne nato objavili v zadnej stene výklenku, ktorý bol na tom mieste vysekaný zrejme kvôli bohatej striebornej žile malého dreveného dvierka. Po zatlačení sa bez odporu otvorili a

za nimi bola krátka chodbička s neveľkou miestnosťou približne kruhového pôdorysu. V nej bol zostatok malého ohniska a po zemi niekoľko zvieračích koží a prikrývk. V kúte miestnosti bol plášť, pod ktorým sa chúlila dvojica malých nedospelých koboldov a triasla sa strachom. Dobrodruhom sa ich ušúťostilo a rozhodli sa ich nechať nažive. Isa nástojil na tom, že ich vezme po ceste naspäť do mesta a možno sa im ujde odmena. Keďže vo výklenku už nič iné nebolo, zišli do hlavnej jaskyne a opatrne vkročili do tunela oproti z ktorého tiahol teplý vzduch nesúci odporný zápach rozkladu.

Po asi 20tich metroch narazili na 12 metrov širokú kruhovú miestnosť s doprostred sa zvažujúcou lievikovitou podlahou. Strašlivý pohľad sa naskytl ich oči. Podlaha bola zaplnená mätvolami ľudí aj koboldov v rôznych štádiách rozkladu. Vlny horúčavy a neznesiteľného zápachu smrti sa prelievali okolo. Sem sa zrejme podeli všetci nezvestní baníci. Tunel pokračoval na druhom konci miestnosti. Skupina s odporom a opatrne obchádzala miestnosť po okrajoch, Gogo a Isa na jednej strane, Benedikt a Zjaec na druhej. Keď prišli približne do pol cesty v kope mätvol sa niečo zavlilo. Údes na chvíľu ovládol ich mysle, niekoľko mätvol sa pomaly zdvihlo a potácavým krokom s prázdny desivým výrazom v očiach jamkách sa vydali smerom k najbližším dobrodruhom. Benedikt pozdvihol svätý symbol Moradina a predniesol hlasnú modlitbu. Žiarivé svetlo vytrysklo zo symbolu a zasiahlo všetky nemŕtve príšery. Temné čary držiac telá nemŕtvych nemohli zniesť mocnú silu svätej žiary a zombie sa kolísavým krokom snažili dostať z jeho dosahu. To však poskytli ľahký cieľ ostatným dobrodruhom ktorí neváhali a nasekali ich telá na tento krát už úplne mŕtve kusy. Aj napriek mocnej svätej sile uvoľnenej Benediktom družina pocítila takmer okamžite príznaky zákernej nákazy a najviac zranení boli citeľne oslabení. Temná studená ruka strachu zovrela ich srdcia, avšak keď Benediktov do nich vliel odvahu a pokračovali chodbou oproti, zanechávajúci za sebou komoru smrti. Zvuk tečúcej vody znel v temnote pred nimi.

Chodba nebola príliš dlhá po chvíľke ústila do nepravidelnej jaskyne v strede ktorej sa týčil jediný široký kužeľovitý pilier z ktorého vrcholu vyvierala voda, stekala do jazierka okolo neho a následne odtekala rýchlym prúdom v koryte na dne jaskyne kamsi pod skalú. Mach pokrývajúci pilier bol na mnohých miestach oškriabaný a na holej skale boli vyryté znaky a text v orkovskej reči ktorej nikto z družiny okrem Goga nerozumel, ten však nevedel čítať. Spoza piliera vykročila veľká postava orka ovešaného okultnými symbolmi a kosťami. Jeho koža bola fľakatá a občas pokrytá mokvajúcimi pľuzgiermi. V jednej ruke držal veľký palcát, druhou ukázal na zaskočenú skupinu a nezrozumiteľná kliatba vyšla z jeho úst. Pocit bezmocnosti ovládol dobrodruhov. Zjaec a Isa vypustili svoje šípy tie sa však minuli účinkom. Ork vyriekol ďalšiu kliatbu. Ochromujúci strach ovládol Isu, ktorý sa dal na bezhlavý útek v snahe byť čo najďalej. Gogo s Benediktom sa vrhli na orka. Ten sa s pár šrámami vyhol ich úderom a jeho ďalšia kliatba ochromila Goga, ktorý ostal stáť neschopný akéhokoľvek pohybu. Zjaec s Benediktom zatiaľ zasypávali orka ranami avšak len s malým účinkom. Po ďalšom výkriku orkovského šamana všetko potemnelo. Lucerna prestala vrhať svetlo a ani Benedikt svojím zrakom trpaslíka nebol schopný nič zachytiť. Zachytil však strašlivú ranu palcátom a len jeho masívna stavba tela ho udržala na nohách. To mu ale umožnilo odhadnúť smer a bez váhania sa tam celou silou ohnal svojim kladivom. Ešte už to bolo veľké šťastie alebo samotný Moradin viedol jeho ruku nie je známe, kladivo však zasiahlo drtivým úderom zlého orkovského šamana, ktorý bol našťastie sám oslabený chorobou a stačilo ukončiť jeho nešťastný život. Temnota sa rozplynula, Gogove ochromenie povolilo a Isu utekajúceho jaskyňou opustil mocný pocit strachu. Kalná voda vytekajúca z piliera akoby zostala číra. Dobrodruhovia obrali šamana o jeho majetok a keď už nič ďalšie v jaskyni nenašli pobrali sa von.

Keď po takmer dvoch dňoch putovania spomalení chorobou dorazili do mesta privítal ich starosta, ktorému rozpovedali o svojich objavoch a činoch. Starosta im prejavil svoju vďaka a vyhlásil ich za čestných občanov mesta, hrdinov Duvikovo priesmyku, ktorí budú mať nocľah a pohostenie zadarmo kedykoľvek sa tu zastavia. Počas nasledujúcich niekoľkých dní, keď Benedikt, Isa, Zjaec a Gogo odpočívali a zotavovali sa z rán a z pomaly ustupujúcej choroby, občania mesta spravili verejnú zbierku na skromnú odmenu pre dobrodruhov, ktorá bola nakoniec pomerne štedrá. Ešte však dobrodruhovia netušia, že ich nepríjemná skúsenosť s touto zákerou magickou chorobou umožnila ich organizmom lepšie vzdorovať ďalším chorobám. Pár dní potom keď sa zotavili pobrali sa Zjaec Gogo a Isa s oslíkom ďalej. Benedikt, ktorý medzitým pomáhal liečiť následky nemoci namiesto miestneho kňaza, ktorý jej podľahol, prisľúbil svoju pomoc obyvateľom a rozhodol sa ešte nejaký čas zotrvať.